

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

ใครว่าหลงตาพูดผิดเอาตัดคอ

ใครได้ดูไหมที่เขาประกาศออกมาเมื่อวานนี้ว่า เวลา ๕ ทุ่มครึ่งเขาออกรายการทีวี ช่อง ๑๑ แสดงธรรมสนามหลวง ทางอุดรได้รอดูบ้างไหม คือถ้าฟังรายการธรรมะนี้หมอนจะลากลง ๆ ได้ยินแต่เสียงเทศน์สอนธรรม ครอก ๆ เทศน์สอนธรรม หมอนกล่อม แล้ววันที่ ๒๐ พรุ่งนี้อีก เขาออกเป็นตอน ๆ คือมันมาก เทศน์วันนั้นมันตั้งชั่วโมง ๒๓ นาที ดูเหมือนเขาจะตัดเป็นตอน ๆ ให้คนฟังเป็นระยะ ๆ ไป คือช่วงเวลาเขาไม่พอเขาก็แบ่งทำประโยชน์ให้โลกทั่วไป แบ่งมาทางด้านนี้บ้าง เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ก็ยังดีอยู่ยังมีจิตใจเป็นกุศล ไม่ปล่อยให้กิเลสขนเอาไปกินถ่ายเดียวธรรมได้แย่งเอามาบ้าง ๆ

โห ไม่แย่งไม่ได้นะธรรม เราพูดถึงเรื่องธรรมกับกิเลสนี้ พูดที่ไรสะท้อนไม่ทราบเป็นยังไง มันไม่เคยคุ้นกันเลยนะ ถ้าว่ากิเลสกับธรรม คือข้าศึกต่อกัน มันเสียเปรียบ ๆ นี่สำคัญมากนะ เสียเปรียบกิเลสนะ เวลาตั้งรากตั้งฐานนี้ล้มเหลว ๆ สู้กิเลสไม่ได้ ฎไปฎมาแล้วมันก็ค่อยพอดพอดเหวี่ยงกันไป พอดพอดเหวี่ยงมันก็ต้องมีปรากฏว่ามีผลได้ผลเสีย ไม่มีแต่ผลเสียถ่ายเดียว มีผลได้แทรกขึ้นมา นั่นเป็นอย่างนั้น คือผลของธรรมกับผลของกิเลสมันต่างกัน ผลของธรรมชนิดหนึ่งก็ตาม เหมือนเราขุดค้นหาเพชรหาพลอยในภูเขาทั้งลูก ขุดกันแทบเป็นแทบตายได้พลอยมาเม็ดหนึ่งเท่านั้น โอ๊ยพอใจ ภูเขาทั้งลูกเขาไม่ได้มองแหละ เขามองอันนี้ นั่นละกิเลสมันเหมือนกับภูเขาทับหัวใจเรา ธรรมแย่งออกมาได้เท่านี้พอใจ เพราะมีค่าสูงสุดอยู่ตรงนี้ ภูเขาไม่ได้มีค่าสูงสุดอะไรสู้พลอยนี้ไม่ได้

นี่กิเลสมันไม่ได้มีค่าอะไร สู้ธรรมแม้หนึ่งเท่านี้ไม่ได้ นั่นนะเทียบกัน นี่ที่มันพอมีแกใจ ถ้าไม่มีเลยก็ไม่ทราบจะเอากำลังใจมาจากไหน กำลังใจมาจากผลรายได้มากนัก นั่นละเป็นกำลังใจ ต้องได้ตั้งจริง ๆ ไม่ตั้งไม่ได้นะ ฟัน้องทั้งหลายให้จำให้ตีคำนี้คือที่พูดเหล่านี้เราผ่านออกมาจากเวที ๆ แล้วทั้งนั้น ต้องพึดต้องเหวี่ยงแทบล้มแทบตาย บางทีถึงขั้นมันจะตาย ก็เอา ปล่อยเลย นู่น ที่ว่าปล่อยเลยนี้ ไม่เคยสลบแต่ถึงขั้นตายเรายอมตายได้นี่หมายความว่ายังไง คือการปฏิบัติมาของเราถึงจะหนักขนาดไหนก็ไม่เคยถึงขั้นสลบเหมือนพระพุทธเจ้านะ พระพุทธเจ้าสลบเราไม่เคยสลบ แต่ที่ว่าถึงขั้นตายก็สลบได้ นี่ละคือว่าเราตั้งสัจจะลงแล้ว

เช่น วันนี้จะนั่งตลอดรุ่ง ถ้าไม่ตลอดรุ่งอย่าว่าแต่สลบ เอ้า ตายก็มาเถอะความหมายว่านั่ง ตายก็ไม่ถอย คือไม่เคยสลบ แต่ถึงขั้นตายตายได้ ที่จะให้สลบความสตัย

ความจริง ให้กิเลสเหยียบคอลงใส่หมอนครอก ๆ นี่เป็นไปไม่ได้ว่้างั้น เอ้า ฟัด นี่ที่ว่าไม่เคยสลบแต่ถึงขั้นตายตายได้ เป็นจริง ๆ ที่เอามาสอนพี่น้องทั้งหลายไม่ว่าทางเหตุไม่ว่าทางผล เราดึงออกมาลากออกมาจากตับจากปอดด้วยความเมตตาแก่พี่น้องทั้งหลาย เพราะเรานับวันนับคืนได้ว่าเราจะไปวันไหนก็ไป ธาตุชั้นนี้ไม่เป็นของแน่ เหมือนทั่ว ๆ ไปนี่ เวลาล้มลงหายใจฟอด ๆ อยู่มันก็เป็นผู้เป็นคน พออันนี้ขาดบัพพัตถ์ความหมายทันที นี่ก่อนที่จะหมดความหมายให้รับสร้างไว้จะอะไร อย่างอนใจนะ

ที่เอามาพูดนี้ถอดมาจากหัวใจ คือออกมาจากเวที่ว่้างั้นเถอะนะ เพราะฉะนั้นการพูดจาทุกอย่างเทศนาว่าการ จึงไม่มีคำว่าสะทกสะท้านว่าจะผิดไปพลาดไปไม่มี เพราะถอดออก ๆ เหตุเป็นยังงั้ใจดำเนินมายังงั้ใจถอดออก ผลเป็นยังงั้ใจ ๆ ได้มากน้อยเพียงไรถอดออก ๆ ด้วยความแนใจ ๆ

ระยะนี้เป็นระยะที่กิเลสออกสนาม อย่างไม่สะทกสะท้านกับอะไรเลยนะเวลานี้มองดูที่ไหน ๆ โอ้ย ถ้าว่าตาก็ลูกตาจะแตก หูกก็จะพัง เพราะใจนี้กระเทือนตลอดเวลา สัมผัสสัมผัสสัมพันธ์มีแต่เรื่องของกิเลสออกสนาม ธรรมยิบเย็บก็ไม่ค่อยมี นี่ที่น่าสลดสังเวช ผลได้กับผลเสียต่างกันยังงั้ใจนี้ซิ แล้วใครจะไปยินดีกินข้าวต้มขนมที่เขากำลังห้ามใส่แคร์ไป คนที่จะถูกประหาร คือตั้งแต่สมัยก่อน ๆ เรานี้ประหารจริง ๆ เอง้าวเอามาติดตาคอจริง ๆ ไม่ได้เหมือนทุกวันนี้ ทุกวันนี้เขายังเป่า ๆ ก็ไม่ค่อยอุจาดบาดตา ไม่น่าสยดสยองมากนักเหมือนแต่ก่อนที่ว่าประหารชีวิต ประหารจริง ๆ ตัดคอปั้งเลย แล้วยังมีร้ายรำด้วยนะ แต่ไม่ได้ร้องเพลง มีลักษณะร้ายผีตาบตัดคอ คนนั่งมัดไว้เรียบร้อยแล้วตัดคอ

แล้วกำลังห้ามใส่แคร์ไปอยู่ ทั้งดอกไม้ธูปเทียน ทั้งข้าวต้มขนม ดูอยู่เมืองอุดร เราอยากจะออกซื้อมันได้ เราจำชื่อได้ถนัดมันไปปล้นเขา เขาเรียกบ้านหนองหมื่นท้าวมันไปปล้นเขา พอจับได้แล้วเรียกว่าไม่มีปัญหาอะไรเลย สักชีพยานเต็มเหนี่ยว จะรับสารภาพมันก็ร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว สารภาพไม่สารภาพก็ไม่มี ความหมายในเรื่องการยกโทษ แสดงว่ามันเต็มเหนี่ยวแล้ว ประหารชีวิตโดยถ่ายเดียว นี่เขาเรียกทุ่งศรีจันทร์ ๆ นี้คือแต่ก่อนบ้านเหล่า อุดร ห่างกันมากเป็นกิโลสองกิโลนะ เดี่ยวนี้มันก็เป็นตลาด นี่ละกลางทุ่งนานี้เขาห้ามไปถึงวาระ ประหารชีวิตในทุ่งนี้ละ เขาเรียกทุ่งศรีจันทร์ ตลาดศรีจันทร์ทุกวันนี้ยังมีอยู่ไหม เห็นไหม ทุ่งศรีจันทร์ ตลาดแจ่มศิริ ตรงนั้นละเขาเรียกทุ่งศรีจันทร์ เขาประหารไอ้ศรีจันทร์ เราเป็นเด็กถึงจำได้ชัด แต่เราไม่ได้ไปดู ผู้ใหญ่ไปดูกันมา สยดสยอง เลือดนี้ทะลักพุ่งเลย

ก่อนที่จะไปถึงที่ประหาร เขาแห่ มีอาหารการกินยกไปวางทุกอย่าง ดอกไม้ธูปเทียนอะไรไป เขาก็รู้แล้ววาระสุดท้ายของมันก็มีอยู่แล้วที่ประหาร ใครก็เห็นแล้วนี่

กำลังแห่กันไปรอบเมือง เอาอะไร ๆ มาเป็นครั้งสุดท้ายของมันเป็นงั้นเถอะนะ แล้วใครจะไปยินดีกับสิ่งเหล่านี้ละ ยิ่งทรมานไปถึงนั้นแล้วก็ยิ่งหมดแล้ว ลมหายใจก็ไม่มี ความหมายอะไรเลย แล้วใครจะไปยินดีในเครื่องที่เขามาให้ดูให้กินละ ที่ประหารมันขนาดไหน นี่ละพูดถึงเรื่องโทษของกิเลสที่มันพัดสัตว์ให้จมลงในนรก ถ้าได้เห็นอย่างนั้นแล้ว ใครจะไปยินดีกับการทำความชั่วซ้ำลามาก มันจะฟังเดี๋ยวนี้ ๆ รอลมหายใจ

คำว่าประหารแต่ก่อนน่าสยดสยองจริง ๆ หลังจากนั้นมาเขาก็ยิงเป้า ก็ไม่เห็นมี อุจาดบาดตาอะไรนัก ไม่ให้เป็นที่อุจาดบาดตากระทบกระเทือนจิตใจของคนภายนอก อะไรมากนักทุกวันนี้ละ ประหารแล้วก็เสียบ ๆ อันนั้นไม่ได้เสียบ แห่รอบเมืองอุดร เมืองอุดรก็เป็นเมืองตั้งใหม่ ๆ ด้วย เราเป็นเด็กตอนที่เขาประหารนายศรีจันทร์ เป็นเด็กก็ไม่ใช่เด็กธรรมดา เด็กูรู้เรื่องทุกอย่าง อายุตั้ง ๙ ปี ๑๐ ปีแล้วมั้งเขาประหาร ต้นเหตุที่ประหารก็ไปปล้นบ้านเขาละชี เขาจับได้แล้วถึงจะยอมสารภาพขนาดไหนก็ไม่มี ความหมาย ตอนนั้นเรามัว ๆ อยู่นะ ดูว่าปล้นเขาแล้วมีการฆ่าอะไรบ้าง เพราะงั้นถึงไม่มีข้อลดหย่อนเลย ประหารโดยถ่ายเดียว แสดงว่าโทษเต็มเหนี่ยวลดไม่ได้แล้ว

เขาประหารจริง ๆ ดาบเขาเรียกง้าว ตัดคอเลือดทะลัก ให้คนทั่วไปได้เห็น ทำอย่างเปิดเผยให้ได้เป็นเครื่องสะตุใจของผู้ทำความชั่วซ้ำลามากทั้งหลาย นี่ละตัวอย่าง มันเมื่อมันหนักในเมืองมนุษย์เราก็เป็นอย่างนี้ ความหมายว่างั้น ที่นี้คนก็เห็นทั้งเมือง ละชี นี่ละโทษประหารชีวิต เราพิจารณาไม่ทราบจะว่ายังไง คือมันสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ อย่างจิ้ง ๆ ตลอดมาตั้งกับตั้งกัลป์นี้ แล้วจะไปปล้างให้เป็นของครีของล้ำสมัยไปได้ยังไง ทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่วมันสด ๆ ร้อน ๆ ด้วยกัน เคียงข้างกันเสมอกันเลย ทำดีเป็นดี ทำชั่วเป็นชั่ว ไม่ได้ขึ้นกับอะไรทั้งนั้น

ไอ้หลบหลีกปลีกตัวทำนั่นทำนี่ อย่างที่เขาหลบหลีกเรื่องกฎหมายกฎหมายนั้น เห็นไหม พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหลายแสนพันคม ก็เป็นลวดลายของมหากกรรมมัน แสดงให้โลกได้เห็น แต่โลกมันไม่ยอมดู จากนั้นก็ลากลงนรกทั้งนั้น มันยังอาจหาญทำได้นะพิจารณาดู มันสลดสังเวช ขอให้ใครไปเห็นเถอะนะ ถ้าเห็นอย่างหัวใจปุณฺฑริกธรรมดาเรานี้สลบ เว้นแต่ใจพระพุทธเจ้าใจพระอรหันต์เข้าใจเธอ อันนั้นท่านไม่หวั่น เพราะสภาพเหล่านี้เป็นสมมุติทั้งนั้น อันนั้นเหนือแล้วจะมาหวั่นอะไรกับสิ่งนี้ ท่านไม่หวั่น กล้าท่านก็ไม่มี กลัวท่านก็ไม่มี คำว่าได้ว่าเสียท่านไม่มี เป็นแต่เพียงสัมผัสรับทราบตามสายธรรม ๆ ที่ผ่าน ๆ ไปเท่านั้นเอง

อย่างเราธรรมดานี้ โอ้ย สลบไปเลยไม่ใช่ธรรมดานะ เราวาดภาพดูชินนายศรีจันทร์ที่เขาตัดคอมันปิ้ง เลือดพุ่งออกมา โอ้ย สะเทือน เมืองอุดรปรากฏว่าเป็นเมืองร้างสองสามวันนั้น ปรากฏว่าเหมือนเป็นเมืองร้าง คนตายเพียงคนเดียว ที่เลือดทะลัก

ออกให้เห็นต่อหน้าต่อตา เจ้าหน้าที่ทำก็เพื่อเป็นคติแก่คน เขาไม่ได้ทำเพื่อประจานหน้ามันนะ เขาทำให้โลกได้เห็นความหมายของมัน จะไปตำหนิเขาไม่ได้ แล้วเมืองอุดรเราประหนึ่งว่าเป็นเมืองร้างในสองสามวันนั้น คนมีเต็มบ้านเต็มเมืองก็เหมือนไม่มีคนคือมันสยดสยองในอารมณ์อันนั้นไม่หยุดไม่ถอยเข้าใจไหมละ สะเทือนหัวใจเอาอย่างมาก

เพียงเท่านี้เราก็เห็น แล้วเราไปดูในสัตว์นรกซิ อันนี้เพียงหนึ่ง อย่างว่าล้าน ๆ นะมากกว่านั้นในสัตว์นรกที่เป็นประเภทเหล่านี้ ๆ ถึงขั้นเต็มทีของกรรมเป็นอย่างนั้น สด ๆ ร้อน ๆ อย่างนี้ ที่นี้ผู้ไปสวรรค์ไปพรหมโลกไปนิพพานเหมือนกัน นิพพานก็เรียกว่ายอดแล้วไม่ต้องพูดถึง หมดยุติทุกอย่างที่จะไปวันไหนไม่มีแล้วในนิพพาน เรียกว่านิพพานธาตุหรือธรรมธาตุ เราไปดูไอ้ศรีจันทร์เพียงคนเดียว เมืองอุดรนี้เป็นเมืองร้างไปในระยะช่วงสองสามวัน แทบจะไม่มีคนไอ้คนจามเลย กระเทือนมากไหม นี่เขาทำก็ได้ผลดี

จากนั้นมาก็ไม่ได้ยินอีกนะว่าประหารแบบนั้นอีก มีแต่ประหาร ๆ เรื่องราวข่าวคราวอะไรก็ไม่กระทบกระเทือนมากเหมือนนายศรีจันทร์ เราอยากจะพูดว่าเป็นคนสุดท้ายในความรู้ความเห็นของเราะ จากนั้นมาก็ไม่มีอย่างนั้นอีกเลย แต่มันกระเทือนมากนะ เมืองอุดรเท่ากับเมืองร้างในสองสามวันสิ่ววันนี้ เพราะหัวใจมันไปอยู่นั้นหมดคนก็สยดสยองไม่กล้าทำบาปทำกรรม ทำกรรมหนักก็จะเป็นอย่างนี้ นั่นเห็นไหมละ ได้ประโยชน์แก่คนดีมากมายคนตายเพียงคนเดียว พูดถึงเรื่องโทษประหารมันของเล่นเมื่อไร

ที่นี้ทางแดนนรก แดนสวรรค์ แดนพรหมโลกนิพพาน เรียกว่าสด ๆ ร้อน ๆ เสมอกันเลย ไม่มีใครจะมีอำนาจไปลบได้ทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว เป็นเรื่องของเจ้าของจะทำขึ้นมาเอง กรรมจะค่อยหมดไปลบล้างกันไปในตัวด้วยอำนาจแห่งกรรมหมดไปทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว ก็เปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ เพราะโลกวัฏจักรนี้เป็นโลก อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ติดแนบตลอด ถึงจะอายุยืนนานตกรกสั๊กก็กั๊กก็กลับ มันก็สิ้นก็ปลิ้นก็กลับได้ กรรมมันเปลี่ยนแปลงอย่างเชื่องช้า ๆ อย่างหนึ่งก็เปลี่ยนแปลงเร็ว กรรมอย่างที่เรามองเห็นนี้ มันก็เปลี่ยนแปลงของมันไปอย่างนี้ บางอย่างเปลี่ยนแปลงช้าเหมือนว่าไม่เปลี่ยนแปลง มันก็เปลี่ยนแปลงอยู่ในธรรมชาติของมัน ตกรกสั๊กก็กั๊กก็กลับก็มีทางพ้นขึ้นมาได้ไปสวรรค์ พรหมโลกนี้ก็มีทางลงมาได้ เว้นแต่สุทธาวาส ๕ ชั้น

คือสุทธาวาส ๕ ชั้น เรียกว่า อวิหา อตปปา สุตัสสา สุตัสสี อกนิฏฐา ๕ ชั้นนี้เป็นชั้นของพวกที่สำเร็จพระอนาคามี เป็นพระอนาคามีแล้วจะก้าวเข้าสู่ ๕ ชั้นนี้ เบื้องต้นก็ขึ้นอวิหาก่อน เพราะสอบได้ลำดับ กามราคะนี้ตัวรุนแรงมากให้พากันจำนะ อย่าเป็นบ้า

กันจนเกินเหตุเกินผลลืมนื้อลืมตัว ไม่นุ่งชื่อนุ่งผ้า ปะทำปะทีไปเต็มบ้านเต็มเมือง เพราะกิเลสพอกพูนปิดตามันไม่ให้มียางอาย แदनมนุษย์เหมือนไม่มีมีแต่दनหมาเข้าใจใหม่ เต็มบ้านเต็มเมืองเวลานี้ ดนหมากำลังขึ้นครองชาวพุทธในเมืองไทยเรา ดนหมา มันจะไม่วู้จักนุ่งชื่อนุ่งผ้า นุ่งก็อย่างนั้นแหละวับ ๆ แวม ๆ เปิดทีเปิดกันเปิดทำเปิดควยกันดู เอากิเลสตัวนี้มาอวดกัน มันสกปรกขนาดไหนมาอวดอย่างหน้าด้านเห็นใหม่ กิเลสมันหน้าด้านขนาดไหน มันอายเมื่อไร

โลกมีศีลมีธรรมโลกมนุษย์เขามีที่สูงที่ต่ำมีที่ลับที่แจ้ง อันนี้มันไม่มี เวลานี้ยังมีวับ ๆ แวม ๆ นะ ต่อไปนี่เปิดทีเปิดทำใส่กันเลยยิ่งกว่าหมานั้น นี่เวลามันหน้าด้านขึ้นมา ตัวนี้แหละตัวทำความชั่วช้ำลามกได้อย่างถึงใจ ๆ คือตัวนี้เป็นต้นเหตุสำคัญ โลกเพราะอันนี้ ความโกรธเพราะอันนี้ ตัวนี้เป็นสำคัญ พอตัวนี้ขาดสะบั้นลงไปอันนี้มันติดฝังของมัน คือผู้สำเร็จพระอนาคามีนี้ตามชั้นแห่งอุปนิสัยนะ ขิปปาภิญญาสำเร็จทีเดียวฝังหมดเลยก็มี อนาคาขาดสะบั้นไปเลย นี่เรียกขิปปาภิญญา ผู้บรรลุธรรมรวดเร็ว ผู้ไม่รวดเร็วก้าวเป็นชั้น ๆ ไป ๕ ชั้น อวิหา อตปปา สุตัสสา สุตัสสี อกนิฏฐา จากนั้นแล้วก็นิพพาน ผู้นี้ไม่กลับ ถึงไม่เที่ยงก็ไม่เที่ยงเพื่อจะพุ่งข้างหน้า ไม่ใช่ไม่เที่ยงเพื่อจะถอยลง

คำว่า อนิจจัง มีด้วยกันเพราะอยู่ในโลกสมมุติ แต่เปลี่ยนแปลงไปในทางดีแล้วเป็นอัตโนมัตติ ชั้นอนาคามีนี้เป็นชั้นอัตโนมัตติของจิตขั้นนี้ ให้คืนไม่มี เป็นแต่เพียงว่าค่อยก้าวไปตามนิสัยของตัวเอง ผู้ที่เร็วกก็ฝังเดียวทะเลเลยก็มี เช่นอย่างผู้สำเร็จพระอรหันต์ ไม่ใช่ไม่ผ่านพระอนาคามี ผ่านทั้งนั้นแต่ฝังเลย ไม่รอ ฝังทีเดียว ผู้ที่รอเป็นระยะ ๆ ไปอย่างนั้นก็มี ท่านจึงแสดงไว้ทุกแบบทุกฉบับให้เราเห็น นี่สด ๆ ร้อน ๆ แสดงไว้ผิดไปไหนฟังซิ ผู้นี้แหละผู้ที่จะก้าว ตัวนี้เป็นตัวที่ดึงดูดมากที่สุด ไม่มีอะไรดึงดูดมากที่สุด ทำความทุกข์ให้แก่สัตว์โลกมากยิ่งขึ้นกว่ากามราคะ โลกหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ สู้ไม่ได้

ไปถึงบ้านถึงเรือนไปเที่ยวดูนะ บ้านใครเรือนใครเลี้ยงหมาไว้ก็ตัวมันไปไหนหมด ภูไปวัดครูเดียวสู่ไปไหนหมด เขาสงสัยว่าเรามาวัด เราไปเถลไถลไปหาเรียนวิชา มาแข่งหมานั้นซิ เขากลับเขารีบหนีก่อน เจ้าของยังไม่ถึงบ้านเขาแผ่นออกจากบ้านไปหมดแล้ว นายของเราคือเจ้าของเราไปเรียนวิชาทำไหนดมานะ เราก็อ่าเราเก่งกล้าสามารถ อยู่ในนี้เขาเป็นคนกันทั้งบ้านทั้งเมือง เราเป็นหมาตัวเดียวสู่เขาได้เลย ลบล้างไม่ได้เราคือหมา พวกนั้นมนุษย์ลบหมาไม่ได้ นี่เราก็อ่านวิชาหมาเต็มตัวมาแล้ว พวกนี้ยังจะเรียนวิชาอะไรมาเหยียบเร่อีกนะ

ได้ยินเมื่อเช้านี้เขากระซิบกันวับ ๆ แวม ๆ ว่าเขาจะไปวัดหรือเขาจะไปไหนก็ไม่แน่ พวกกลมยาร้อยสันพันคมไม่เกินมนุษย์นะ มนุษย์นี้ว่าไปวัดหรือมันขโมยไปเรียนวิชาหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ ฟาดขึ้นเดือน ๑๓ ก็ได้นะ เราระวังเดือน ๑๓ ให้ดีนะ พอ

เจ้าของมาวัดเขาก็รีบแผ่นหนีจากบ้านไปเลย กลับไปไม่เห็นหมาสักตัว จนกระทั่งไปเรียกหาหมามากินข้าวอย่างนั้นอย่างนี้ เขาก็ต้องลอบ ๆ มอง ๆ ทั้งจะวิ่งทั้งจะแผ่น ทั้งหิวข้าวจะมาดูจะมากินข้าวเจ้าของ กลัวเจ้าของจะยึดวิชาอาจารย์หมาเข้ามาให้เขาละซีจะมาประหารเขาก็กวักกว่าวิชาหมา หมาเดือน ๙ สู้ไม่ได้

นี่เห็นไหม นี่มันกำลังกำเริบเลิบसान เอามาเป็นข้อพิสูจน์ให้พิจารณา ยกท่านเป็นภาพพจน์ขึ้นมา เป็นเรื่องเป็นราวธรรมดาเป็นภาพพจน์ขึ้นมา ให้พิจารณาเทียบเคียงกับหัวใจเรา ใจเรามันไหวไหม มันหวั่นไหม หวั่นไปทางไหนถามอีกทีหนึ่งนะ มันหวั่นไปทางจะเก่งกว่านี้อีกหรือจะหวั่นลดตัวลงไป เรื่องวิชาหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ เอาแต่เพียงเดือน ๘ ก็เอาละ ถอยลงมาเดือน ๗ ก็เอาละ ให้มันถอยลงมาบ้าง

มันคืบหน้าเวลานี้วิชาหมาเดือน ๙ มันอายุเมื่อไร เข้าในวัดในวามันนุ่งซิ่นนุ่งผ้าปะทีปะท่ามาแล้วนะ ผู้หญิงนี้ตัวสำคัญมาก นุ่งนี้ โถ ดูไม่ได้นะ เขาคิดว่าเขาโก้เต็มตัวนะ เขาไม่ได้คิดว่าธรรมเป็นยังงี้ ดูสัตว์นรกเข้ามาในเขตวัด สัตว์นรกอเวจี สัตว์หน้าด่าน สัตว์ไม่มียางอายุก้าวเข้ามาในวัด เขานึกว่าในวัดนี้จะเป็นหมาเหมือนเขาหมดหรือเป็นลูกศิษย์หมาของเขาก็กวัก เขาเป็นหมา นี่เป็นลูกศิษย์หมาก็กวัก เขาไม่รู้ว่านี่คืออะไร นี่คือธรรมครองโลก ดีบอกว่าดี ชั่วบอกว่าชั่ว อันไหนที่น่าสยดสยองก็นำมาเดือน อย่างที่ธรรมเดือนอยู่เวลานี้ เป็นของหยาบเมื่อไรพี่น้องทั้งหลายฟังซิ เดือนชำระสะสางเรื่องเป็นภัยมหากภัยต่อเราออกจากหัวใจ กายวาจาภิรยามารยาทที่แสดงออก ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นพื้นเป็นไฟจากราคะตัณหา ท่านกำลังชะกำลังล้างรู้ใหม่เวลานี้นะ ให้พากันพิจารณาเอาซิ

ตัวนี้ตัวร้ายกาจมาก ขึ้นเวทีถึงรู้จักกัน เอามาพูดเฉย ๆ มันไม่แน่ใจไม่แม่นยำ เอาขึ้นจากเวที พูดให้มันจ้ง ๆ เลย ออกมาบวชที่แรก เรียนหนังสืออยู่ที่เรียน ไปเห็นผู้หญิงสวย ๆ งาม ๆ พูดกันอย่างนี้ละเอาความจริงออกมาพูดเพื่อจะแก้ให้มันเห็นของจริงซิ ครั้นไปก็ธรรมดานะ น่ารักก็บอกที่น่ารัก อู๊ย ผู้หญิงคนนี้สวย มันก็ว่าของมัน เป็นอยู่ในธรรมชาติของจิตนะ ใครเป็นเหมือนกันทุกคนไม่ว่าหญิงว่าชาย หญิงก็ต้องเห็นชายว่าสวยว่างาม ชีวีวีชีเห่มันเห็น ผู้ชายก็เห็นผู้หญิงว่าสวยว่างามเหมือนกันกิเลสตัวนี้จับหัวมัดใส่กันเลย ให้เสมอกันหมดในเรื่องอย่างนี้ไม่มีใครยิ่งหย่อน จะกันไปตามจริตนิสัยของคนที่ว่ามีกิเลสหนาบางต่างกัน แต่ละอันนี้เป็นหลัก มีด้วยกัน

ทีนี้เราเรียนวิชาเวลาเจ้าของมาวัดนี้ หมาติดดินนะมันจะหาทางออก ให้พากันไประวังนะไปบ้าน ไปละไปแก้ซิ่นให้เขาดู อู๊ย นี่กูมีแล้ว ตั้งแต่โคตรพ่อโคตรแม่ของสุเอามาอวดกูยังงี้ ทั้งวิ่งทั้งแผ่นมันกลัว ทั้ง ๆ ที่ทำท่ากล้าใส่เรา กูเรียนมาตั้งแต่ปู่ย่าตายายของกู ปู่ย่าตายายของกูไม่เคยนุ่งซิ่นนุ่งผ้า สุนัขมาอวดกูทำไม ทั้ง ๆ ที่จะแผ่น กลัว

หากทำท่าชู้เอาไว้ไม่งั้นมนุษย์จะกลืนเอาหมด เพราะหิริโอตตัปปะไม่มีในใจ มันหน้า
ด้าน นี่ละวิชานี้กำลังขึ้นเต็มบ้านเต็มเมือง

เวลานี้ไปที่ไหนมีแต่เอาของสกปรกห่อส้วมห่อถ่านห่อมูลห่อคูด ในดับในปอด
ของแต่ละคนเต็มไปด้วยมูลรดด้วยคูด นี่ห่ออันนั้นไว้ เอาอันนี้ออกมาประดับร้านหลอก
กัน อู๊ย สวयนะงามนะ งามที่พ่อหีแม่มันอะไรเราอยากว่าอย่างนั้นนะ กูดูมึงมีแต่ดับแต่
ปอด มีแต่ขี้แต่มูลแต่คูดเต็ม เอาอะไรมาสวยงาม มาอวดกูทำไม สูไปอวดแต่พวกสุตา
อย่างเดียวกัน ตาธรรมไม่ใช่ตาอย่างนั้นนะ ถ้าธรรมพูดก็พูดอย่างนี้ สูไปนะไม่งั้นสูคอ
ขาดนะบอกเลย สูอย่าเก่งกว่าไอ้ศรีจันทร์นะ ไอ้ศรีจันทร์คอขาดเลือดทะลัก อันนี้มันจะ
ขี้ทะลักด้วย เลือดก็ออกทางหน้า ทางก้นก็ขี้ทะลักออกด้วย เก่งกว่าไอ้ศรีจันทร์

นี่ละตัวราคะตัวหน้าด้าน ให้พากันพิจารณาให้ตึนะลูกหลาน อย่ามาเป็นบ้าใน
วัดนี้ไม่ได้นะ เราทุเรศ ทนแสนทน เวลาออกก็ออกอย่างนี้ เวลาไม่ออกก็เหมือนไม่มี
เวลานี้สอนพี่น้องทั้งหลายได้พิจารณาให้ถึงใจ เรื่องกิเลสสด ๆ ร้อน ๆ ทำความทุกข์ให้
สัตว์โลกสด ๆ ร้อน ๆ อย่างเดียวกัน ธรรมแก่อย่างสด ๆ ร้อน ๆ พ้นไปจากสิ่งเหล่านี้
สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน เพราะฉะนั้นจึงเอามาแก้กัน ไม่มีธรรมแก้ไม่มีอะไรแก้ตึนะ
โลกอันนี้ มันจะเป็นพวกหมาหน้าด้าน อาจารย์ของหมาไปหมดแล้ว ไม่มียางอาย โอัย
น่าทุเรศนะ โอ้อ่าฟูฟามองโน้นมองนี้ แต่งเนื้อแต่งตัวมาห่อขี้มานั้น เห็นไหมเขาเรียก
หนังกำพร้าบาง ๆ นี้ แล้วถลกมันออกซิ ถลกออกไปแล้วเป็นยังงี้ ดูตั้งแต่นี้เข้าไปหมด
ทั้งดับทั้งปอด คนทั้งคน สัตว์ทั้งตัวเป็นยังงี้หน้าดูไหม พิจารณาซิ

หนังกำพร้าที่ห่อ ๆ ที่ถลกออกไปคนตายแล้ว แล้วมากำได้เท่ากำป็นนี้คนหนึ่ง
อย่างมากนะ นอกนั้นเป็นแต่กองอสุวะอสุภังทำไมไม่ดูเพราะมันอยู่ด้วยกัน มาดูอะไร
ประสาหนังกำพร้ามันสวยอะไรดูซินะ อันนั้นทำไมไม่ดูความหมายว่างั้น ธรรมท่านดู
อย่างนั้น ท่านไม่ได้ดูแบบให้กิเลสกลืนดับกลืนปอดไปเรื่อย ท่านดูกลืนดับกลืนปอด
กิเลส สังหารกิเลสไปพร้อมด้วยความรู้แจ้งแห่งธรรมทั้งหลาย ท่านเป็นอย่างนั้น ให้พา
กันพิจารณานะ

มันพิลึกจริง ๆ นะเวลานี้ เมืองไทยของเราเป็นเมืองพุทธ มันเป็นเมืองหมามา
แล้วนานเท่าไร มันยังกำเริบเรียนวิชาหมาเสริมกันขึ้นมา โอัย แต่งตัวฟูฟ่า ๆ เทวดาชั้น
ไหนสู้ไม่ได้การแต่งตัว แต่ความเลวของจิตใจนั้นไม่มีอะไรสู้ได้ในแดนมนุษย์ที่เต็มไปด้วย
ด้วยกามราคะ หาความละอายบาปไม่ได้นะ ไปที่ไหนน่าทุเรศสงสารจริง ๆ เขานี้กว่า
ใครก็เป็นเหมือนเขา ที่เลิศกว่านี้จะเป็นยังงี้ จะมาเป็นกองมูลรดกองคูดเหอ สิ่งที่เลิศ
ต้องเป็นเลิศซิ กองมูลรดกองคูดต้องเป็นกองมูลรดกองคูด จะมามัดคอใส่กันไม่ได้นะ

ธรรมเป็นธรรม กิเลสเป็นกิเลส สมมุติเป็นสมมุติ ต้องดูกันชัดเจน ไม่งั้นธรรมพระพุทธเจ้าออกโลกไม่ได้ ไม่เหนือโลกสอนโลกไม่ได้นะ

นี่เราพูดถึงเรื่องชั้นพระอนาคามี ชั้นนี้ชั้นที่ประกาศข้างขึ้นในเวทีคือหัวใจ ตัวนี้ตัวสำคัญมากที่สุด โถ กว่าจะแก้มันได้มันของเล่นเมื่อไร ฟัดเหวี่ยงกันเสียจนจะเป็นจะตาย แต่ที่ว่าเป็นอัตโนมัตติเราไม่ยากพูด เพราะฉะนั้นจึงพูดไว้ตามลำดับความเป็นจริงบนเวที ชั้นนี้เป็นชั้นชุลมุน ไม่ทราบว่าเป็นอัตโนมัตติไม่เป็นอัตโนมัตติมันลืมนิดไปหมด ชั้นชุลมุนวุ่นวาย ชัดกันไม่มีคำว่าถอย ชัดกัน ๆ พอออกจากนี้ไปแล้วก็เป็นชั้นสติ ปัญญาอัตโนมัตติ พอหายใจได้บ้าง ทีนี้ฝึกซ้อม พอตัวนี้ขาดสะบั้นลงไปจากใจเท่านั้นก็เป็นชั้นสติปัญญาอัตโนมัตติ ถ้าเป็นชั้นอนาคามีธรรมดาเรานี้ก็ค่อยเลื่อนชั้นไปเรื่อย ๆ พอชั้นนี้ขาดลงไปแล้วเรียกว่าสอบได้แล้ว ๕๐%

๕๐% เขาถือว่าเป็นคะแนนที่ได้ จากนั้นก็ขยับฝึกซ้อมกันไปด้วยเอานิมิตภาพต่าง ๆ ที่เคยหลอกเรามาแต่ก่อน โดยที่ใจนี้ออกไปหลอกตัวเอง แล้วก็ถืออันนั้นว่าเป็นตนเป็นตัวกลับมาหลอกตัวเองอีกทีหนึ่งนะ แล้วชัดกันไปชัดกันมาสุดท้ายอันนั้นกับอันนี้ก็มาเข้ากลมกลืนเป็นอันเดียว ก็รู้นี้เป็นตัวโทษก็สลัดทิ้งเลยทันที จากนั้นก็ฝึกซ้อมเอาอันนั้นมาเป็นภาพฝึกซ้อม ๆ ให้คล่องแคล่วเข้าไป กลืนเข้ามา ๆ พับดับไป กลืนเข้ามาดับไป ๆ จากนั้นก็แพลส์ ๆ เป็นเหมือนแสงหึ่งห้อย นี่คือความชำนาญของธรรมชั้นนี้ ชั้นอนาคา นี้ท่านฝึก

ตัวใหญ่มันตายไปแล้ว แต่ที่มันมอม ๆ แมม ๆ เป็นเศร้าเป็นหมองที่ยังไม่เสร็จ ลึกลงไปได้นั้น ท่านชำระอันนี้โดยอัตโนมัตติ สติปัญญาอัตโนมัตติ นี้เรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัตติได้เต็มตัว เป็นหลักธรรมชาติของตัวเอง แต่ชั้นกามราคะที่จะตัดจะขาดกันนั้นไม่ใช่ชั้นสติปัญญาอัตโนมัตติ เป็นชั้นชุลมุนเลย จะเรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัตติไม่ได้ บนเวทีเป็นอย่างนั้น มันจะไม่ค้ำนิงนะ คือมันหมุนตลอดของมัน หมุนที่จะเอาให้อย่างแปลก ๆ กัน พอผ่านอันนี้ไปแล้วก็เป็นสติปัญญาอัตโนมัตติ ค่อยก้าวไป ๆ ฝึกซ้อมไปที่ละเอียดไป ๆ นิมิตที่ปรากฏขึ้นมาก็เข้าใจ ๆ ทีนี้มันก็เอาตัวเองฝึกตัวเอง เอาเรื่องของตัวเองมาเป็นหินลับปัญญาของตัวเองฝึกซ้อมไปเรื่อย ๆ อันนั้นก็ค่อยเบาไป ๆ เกิดขึ้นมาพบ กลืนเข้าไปดับพร้อม ๆ จากนั้นนิมิตอันนี้มันก็หมด

เมื่อฝึกซ้อมไป นิมิตนี้เมื่อหมดก็เข้าถึงขั้นว่าง ๆ ไม่บอกก็ว่างเองรู้อยู่ในใจ นิมิตพาไม่ให้มันว่างนะ พอหมดหมดไปแล้วมันก็ว่างหมด เพราะใจหลอกตัวเอง ใจหมดเรื่องหมดราวหรือไม่หลอกตัวเองเท่านั้นอะไรก็ไม่มีเรื่อง มีเรื่องอยู่กับใจเท่านั้นนะ นี่ก็เลื่อนชั้นไป ๆ ถึงอวิหา อตปปา สุทสสา สุทสสี นี่ละเอียดเข้าไปก็เป็นขั้น ๆ สมมุติว่าตายจากธาตุชั้นธัมมปุบเข้าอยู่ที่นี่แล้ว เช่น เข้าอวิหา ครั้นละไป ๆ ธาตุชั้นธัมมปุบแตกเสียชีวิต

เสีย ข้ามันนี่ไม่ถึงนั้นเข้าอันนี้ แต่เป็นอัตโนมัตติของมันอีกนะ จิตชั้นนี้ก็เป็นอัตโนมัตติของผู้มีชีวิตอยู่นี้เร่งความเพียร เร่งความเพียรนี้ไปได้เร็ว อันนี้อัตโนมัตติที่ตายไปแล้ว อันนี้กับจิตอันนี้เป็นจิตอัตโนมัตติ แต่ไปตามหลักธรรมชาติของตัวเองไม่มีใครไปเร่ง อันนี้ช้าแต่ไป ให้อ้อยไม่ถ้อย เป็นแต่เพียงว่าช้ากับเร็ว เพราะเกี่ยวกับไม่มีผู้เร่งเท่านั้นเอง

ถ้ามีผู้เร่งก็เร็ว ผู้เร่งคือยังมีชีวิตอยู่เราเร่งความเพียรตลอดไป มันก็เร็วขึ้น ๆ พอชีวิตหาไม่แล้วการเร่งนี้ก็ไม่มี เป็นอัตโนมัตติของจิตเองค่อยไป ๆ พุงเหมือนกัน เป็นแต่เพียงว่าช้าหรือเร็ว นี่เป็นชั้น ๆ เป็นพระอนาคามีธรรมดาทั่ว ๆ ไปไม่ใช่พระอนาคามีประเภทขีปปาภิญญาซึ่งบรรลุธรรมฝั่งเดียวถึงเลย อันนั้นมันน้อย อันนี้จะมีจำนวนมาก อันนี้ขาดลงไปแล้วอะไรมาเป็นเครื่องดึงดูดจิตใจให้เกิดความยุ่งเหยิงวุ่นวายส่ายสแล เป็นหอกเป็นหลาวเป็นแหลมเป็นอะไร เป็นพินเป็นไฟ มีแต่อันนี้แหละตัวสำคัญ ๆ ออกหน้า ๆ พอตัวนี้พังลงไปแล้วไม่มีอะไร จิตนี้หมุนตัวขึ้นเรื่อย ใหลงไม่มีมีแต่หมุนตัวไปเรื่อย เหมือนลำลืออันนิ่มเบาหวิว ๆ ขึ้นเรื่อย

ช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับความเร่งของเจ้าของเอง มันจะหมุนของมันไปเรื่อย จนกระทั่งถึงขีดแล้วติดฝั่งทีเดียว ธรรมดาตุคืออะไรไม่ต้องถาม พระพุทธเจ้าคือองค์ไหนไม่ต้องถาม นี่ละถึงขั้นที่พอตัวแล้วถามกันหาอะไร ก็น้ำมหาสมุทรอันเดียวกันดังที่พูดแล้ว นี่ก็ธรรมดาอันเดียวกันถามกันหาอะไรเท่านั้นพอ นี่ละที่ว่าผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเรตถาคตเต็มองค์ คือเห็นอันนี้เอง เริ่มไปตั้งแต่สมาธิปัญญาเรื่อย ๆ ไป เห็นพระพุทธเจ้าไปเรื่อย ๆ ไกลเข้าไป ๆ พอถึงธรรมดาแล้วฝั่งเต็มตัว เป็นธรรมดาตุด้วยกันหมด เทียบกับว่าเป็นน้ำมหาสมุทรด้วยกันหมด

นี่ละธรรมก็สด ๆ ร้อน ๆ อยู่อย่างนี้จะว่ายยังไง กิเลสมันก็สด ๆ ร้อน ๆ อยู่นี้ มันราวีสัตว์ทั้งหลายหาความสุขไม่ได้เลยนะ เราอย่าเอาเครื่องแต่งเนื้อแต่งตัว ตีกรามบ้านช่อง เงินทองข้าวของ สมบัติบริวารมาอวดนะ กิเลสมันไม่ได้อยู่นั้นนะ มันอยู่นี่อยู่ที่หัวใจบิบบอยู่ที่หัวใจ อันนั้นมาหลอกโลก เขามีอันนั้นเขามีอันนี้ ตัวไฟเผาหัวใจอยู่นี้ไม่ว่าผู้ใหญ่ผู้น้อยเต็มอยู่ในหัวใจ ดูตรงนี้ซิธรรม ถ้าดูตรงนี้แล้วไม่ต้องถามใครยอมพระพุทธเจ้าเอง นี่ละธรรมสด ๆ ร้อน ๆ บาปสด ๆ ร้อน ๆ บุญสด ๆ ร้อน ๆ นรกสด ๆ ร้อน ๆ สวรรค์พรหมโลกนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ เปเรตตีประเภทต่าง ๆ เต็มท้องฟ้ามหาสมุทรเต็มไตรโลกธาตุสด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกันหมด มีมานี้ตั้งเดิม ถ่ายเทกันไปอย่างนี้ เหมือนคนเข้าคุกออกคุกกัน

พวกสัตว์เหล่านี้ลงนรกเป็นเปรตเป็นผีเปลี่ยนกันไป ตามอำนาจแห่งกรรมของตัวสิ้นไปแล้ว พวกนี้สร้างกรรมอันนี้เข้าไปแทนที่ ๆ เข้าออก ๆ สวนทางกันตลอดเวลา

เต็ม นี่สด ๆ ร้อน ๆ นี่นะ มันมีมาแต่เมื่อวานหรือถึงพากันเป็นบ้าเอานักหนา พิจารณา
ชิว

นี่จวนจะตายแล้วนะ บอกแล้ว ๆ ถอดออกมาจากหัวใจเสียด้วยนะมาสอนทุกวัน
ไม่เอาจากอื่นจากใด ถอดออกมาจากหัวใจไม่มีคำว่าสงสัย แม่นยำตลอดเลย อย่างที่ว่า
นรกอเวจีสวรรค์นิพพานจ้อยู่ในนี้แล้วถามหาทำไมพระพุทธเจ้า พุดแล้วสาธูว่าอย่าง
นั้นเลย พระพุทธเจ้าก็สอนอันนี้ ให้รู้อันนี้ ก็เมื่อปฏิบัติตามคือก้าวเดินตาม ไปรู้อันนี้
เห็นอันนี้แล้วถามพระพุทธเจ้าหาอะไร ก็เท่านั้นเอง ให้พากันจำเอานะ โห ยิ่งเป็นฟิน
เป็นไฟให้กิเลสมันเหยียบย่ำทำลายเสียแหลกเหลวไปหมด จนไม่มีวิธีมีแวนะธรรมใน
ชาวพุทธเราเวลานี้ มีตั้งแต่ฟินแต่ไฟเผาไหม้กันทั่วดินแดน ไม่ได้คำนึงถึงบาปถึงบุญ มี
ตั้งแต่จะเอาให้ได้ยังไง ๆ นั่นละคือไฟเผาหัวใจมัน ต่างคนต่างเผาหัวใจอยู่ตลอด
เวลาแล้วเอาความสุขมาจากไหน

ไปครองอยู่บนสวรรค์ สวรรค์แตก ถ้าให้พวกเทวทัตนี้ไปครอง สวรรค์ชั้นไหน
แตกหมด พวกนี้ไม่ใช่พวกจะสร้างคุณงามความดีให้โลกมีความสุขความเย็นใจ มีแต่ไฟ
บรรลัยกัลป์เผาตลอด ขึ้นไปครองอยู่ในสวรรค์ชั้นใดสวรรค์แตกทุกชั้น ถึงพรหมโลก
พรหมโลกแตก เราสงสัยว่าถึงนิพพาน ๆ จะแตกหรือไม่เท่านั้นเอง เพราะอันนี้มันรุนแรง
มาก ที่ว่านิพพานไม่แตกคือว่าอันนี้เป็นสมมุติ นิพพานไม่ใช่สมมุติจะแตกไปไม่ได้
ต่อกันเท่านั้นเอง นอกนั้นแตกได้ พิจารณาชิว รุนแรงไหมกิเลสตัวเป็นฟินเป็นไฟเผา
ไหม้โลก เรายังกล้าหาญต่อการทำชั่วซ้ำลามากเพื่อไปอวดพระพุทธเจ้าอยู่หรือ พระ
พุทธเจ้าเห็นมาแล้วจึงมาสอนพวกเรา เราเอาอะไรไปอวดท่าน

ตาบอดไม่มีใครบอดเกินเรา ถ้าเรามีลืบตาบอดหมดเข้าใจไหม พระพุทธเจ้ามี
เพียงตาเดียวก็ โลกวิทู รู้แจ้งโลกหมดแล้วไปหาตาไหนมาเพิ่มอีกวะ ใ้อพวกเรามีร้อย
ตามาเพิ่มเมื่อไรก็ตาบอดด้วยกัน ๆ อวดพระพุทธเจ้าทำไมพิจารณาชิว พิจารณาให้ตื่น
สด ๆ ร้อน ๆ นี่นะ อย่าเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้เป็นของครีของล้ำสมัยตามกิเลสหลอก มัน
จะหลอกไปอีก ถ้าเชื่อมันอีกหลอกไปอีกจมอีกนะ พากันเข้าใจ

เป็นยังงิงฟิงเทศน์ (ถึงใจเจ้าคะ)ก็อย่างนั้นชิวที่พุดนี้ ไต่ไปตามดูมันก็รู้เข้าใจไหม
ละ ถอดออกมาจากนี้มันก็แบบเดียวกันสงสัยอะไร แต่เรื่องนิสสัยवासนากว้างแคบของ
ความรู้ธรรมต่าง ๆ นี้ต่างกันยอมรับนะ บริสุทธินั้นบริสุทธิ แต่กึ่งก้านเหมือนอย่างต้น
ไม้ต้นนี้ ต้นตะเคียนเหมือนกันนะ ต้นนี้มีกึ่งก้านสาขาดอกใบอย่างนี้ ต้นนี้แม้แต่ต้น
ตะเคียนด้วยกันแต่กึ่งก้านสาขาดอกใบมันต่างกันไม่เหมือนกัน เหมือนกันแต่คำว่าต้น
ไม้ตะเคียน แต่กึ่งก้านของไม้ตะเคียนไม่เหมือนกัน นี่รากเหง้าของมันจริง ๆ คือความ
บริสุทธิเหมือนต้นตะเคียนใช่ไหม กึ่งก้านดอกใบที่แตกออกไปตามนิสสัยवासนาของใคร

ที่ได้สร้างมาน้อยนั้น จะแตกกระจายออกไป มีลึกลับหยาบละเอียดกว้างแคบต่างกัน เข้าใจใหม่ละ

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงได้ตั้งเอตทัคคะ เลิศคนละทาง ๆ นี่ละนิสัยเครื่องประดับวาสนาที่ได้ทำความปรารถนามาตั้งแต่ต้นนะ ตั้งแต่ต้นที่ขอให้ถึงวิมุตติหลุดพ้นพระนิพพาน แต่ขอให้มืออย่างนั้น ขอให้ได้อย่างนั้น ขอให้มีความรู้ชาอย่างนั้น ๆ นี่เป็นเครื่องประดับ เป็นของเศษของเลยจากความบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นเวลาบริสุทธิ์แล้ว กิริยาอาการความรู้ความฉลาดจึงแปลกต่างกัน นี่ละเป็นเครื่องประดับวาสนาบาร์มีเข้าใจใหม่ ความที่บริสุทธิ์นั้นเหมือนกัน แต่เครื่องประดับวาสนาบาร์มีคือกิ้งก้านของไม้ตะเคียนเข้าใจใหม่ มันต่างกันอย่างนั้น

สรุปทองคำ ดอลลาร์วันที่ ๑๘ เมื่อก่อนนี้ทองคำได้ ๔๐ สตางค์ดอลลาร์ได้ ๑๒ ดอลลาร์ ได้มากได้น้อยไม่ว่าให้ก้าวเรื่อยไปอย่างนี้ ก้าวไม่ถอย มีขึ้นมีลงเป็นธรรมดา เหมือนเราเดินทาง ที่เป็นหลุมเป็นบ่อก็ไปได้ซ้ำ ที่ราบเรียบก็เร่ง แล้วเราต่างคนต่างก้าวไปเรื่อย ๆ นะ อย่าอ่อนข้อ ให้ก้าวเรื่อย ๆ

นี่บัญญัติธนาคารต่าง ๆ ก็ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วประเทศไทย ตลอดมานะ เราประกาศที่นี้ออกทั่วประเทศไทย เพื่อพี่น้องทั้งหลายซึ่งผู้เป็นผู้รับผิดชอบในชาติของตน จะได้เตรียมเนื้อเตรียมตัวตลอดไป เวลานี้ธนาคารต่าง ๆ มีทั้งทางกรุงเทพฯ มีทั้งทางอุดร กสิกรไทยก็มี ไทยพาณิชย์ก็มี กรุงเทพจำกัดก็มี ท่านผู้ใดที่จะโอนเงินเข้าไปธนาคารใดก็ได้ที่เหล่านี้ะ เพื่อเข้าสู่คลังหลวงของเรา ให้โอนได้ตลอดไป มี ๓ สตางค์เอามาสตางค์หนึ่งไม่เป็นไร สตางค์หนึ่งให้ลูกขึ้นเลยทันที ๒ สตางค์ให้แม่เสีย สตางค์หนึ่งเอาออกมาเข้าคลังหลวง เงิน ๓ สตางค์เข้าใจใหม่ คือให้ลูก ๑ สตางค์ พ่อมันดูแลเหมือนยศใหญ่อยู่นะ ผู้ชายนี้มันเก่งไม่ให้หัวมันละพ่อมัน ให้แม่มัน ๑ สตางค์ พ่อมันนั้นไม่อดเดี๋ยวมันจะวิ่งไปหาอีหนู ระวังให้ดีนะพ่อมันเก่ง ๓ สตางค์ให้แบ่งมาคลังหลวง ๑ สตางค์ ให้เอาไว้ครอบครัวเสีย ๒ สตางค์ เข้าใจใหม่ ลูกกับพ่อกับแม่มันอยู่ด้วยกันแหละ ให้ส่งมาตามธนาคารที่วานี้

หนูไปเรื่อย ๆ ไม่หยุดไม่ถอย เวลานี้เป็นเวลาที่เราจะก้าวเข้าสู่ความแน่นอน มั่นคงแห่งชาติไทยของเรา โดยมีผู้นำเป็นผู้เหมาะสมแล้วทั่วประเทศไทย พูดได้อย่างเต็มปาก เอา ใครว่าหลวงตาบัวพูดผิดเอาตัดคอหลวงตาบัว แต่ความผิดจะไม่พลาดไปเลยไม่มี พี่น้องทั้งหลายก็มีความเห็นอันเดียวกัน คนดีรู้ว่าดี คนชั่วรู้ว่าชื่อนี้ะ ทำไมจะปฏิเสธลบล้างความดีให้เป็นชั่ว ความชั่วให้เป็นดีไปได้ เป็นไปไม่ได้ว่าอย่างนั้นเลย เอา หนูเข้า หลวงตาบัวจะพาดตัดครองทั้งชาติทั้งศาสนาไปด้วยกันกับพี่น้องชาวไทยเรา

ยกชาติไทยและศาสนาของชาติไทยขึ้นสู่ความเจริญรุ่งเรือง ด้วยความพร้อมเพรียง
สามัคคีจากความรักชาติของเรา

กระต่ายมันไม่ตายแล้วหรือ อยู่ในครีวลูกกระต่ายนะ (ยังไม่ตายเจ้าคะ) เมื่อวาน
ซินเขว่าตัวหนึ่งมันจะเป็นจะตาย ตอนเย็นเมื่อวานนี้เราเลยเข้าไป เขาบอกว่าดีแล้ว
ไหนดู นู่น เขาบอกว่ามันจะตาย เรายังเข้าใจว่าเป็นคอกนี้ไม่ใช่คอกนู่น เวลาถ้ามมา
ไหนเอามาดู มันอยู่คอกนู่น เราชี้เกี้ยวไปเราเลยไม่ไป อย่างนั้นละความจำไม่เป็นที่
หลงหน้าหลงหลัง ก็มีคนรักษากระต่ายดี

เดี๋ยวนี้มันเอากุฎิเราเอาทางจกรมเราเป็นที่อยู่นะกระต่าย ๓ ตัว ๔ ตัวเมื่อเช้านี้
กินนอนอยู่นั้น เราไปเดินจกรมมันนอนอยู่นี้แล้ว มึงมาอะไรนี่ เจย มันเป็นอย่างนั้นนะ
มันติดเราแล้วนั้นจะทำยังไง ไล่มันหนีเหมือนโยนข้าวต้มขนมให้มันนะ ปาก่อนกรวดไล่
เปรี้ยง มึงมาอะไรนี่ไป ปาฐูให้มันวิ่งหนี ปาฐูไป วิ่งหาเก็บกินมันนึกว่าขนม มันไม่รู้จัก
กลัวเลยนะ ไม่สนใจ แล้วปานี้ไปอีกหาเอาอีก ๆ โอ้ย ไม่ไหวแล้วเราเลยหนีเดินจกรม
เขาก็อยู่ของเขา ไม่รู้จักจริง ๆ นะ กับคำว่าเราไล่ คือทางข้างในปรนปรือมัน เป็นเสี้ยว
มันหมดสนิทแล้วมันจะมาเป็นเสี้ยวเราอีก เราปิดอกไม่ให้มันเป็นเสี้ยวเรา

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd